

Rátkai László

Szomorú dolog egy születésnapot a temetőben ünnepelni. Tavaly még személyesen köszönthettük Rátkai Lászlót a születésnapján, idén azonban már csak a sírjához jöhettünk ki emlékezni. Emlékezni arra, hogy 80 évvel ezelőtt, 1944. március 1-jén született egy nagyszerű csapat nagyszerű futballistája.

A Fradi saját nevelésű játékosa volt, aki 1956-ban a bátyját követve jelentkezett az Üllői úton egy toborzóra. Szorgalmasan lépdelt előre a ranglétrán, focizott a serdülő kettőben, majd az egyben, aztán az ifi kettőt átugorva egyből az ifi egybe került, ahol a nálánál három évvel idősebbekkel játszott együtt, köztük a bátyjával is. Közönségvonzó kis csapatuk volt, amit bizonyít az is, hogy a hátsó homokos pálya körül több ezer néző is összegyűlt egy-egy meccsükre. Nemcsak itthon, külföldön is megmutatták a tehetségüket, tornagyőzelmek fémjelezték a túráikat. Rátkai László ebből a csapatból is ki tudott tűnni, amit az is jelez, hogy 1963. márciusában a Népstadionban bemutatkozhatott az első csapatban, amivel abban az esztendőben bajnoknak is mondhatta magát, mert az a Fradi meg tudta nyerni a bajnokságot. Állandó helyet azonban nem tudott kivívni a csapatban, ami egyáltalán nem csoda, elég, ha felsoroljuk, kik alkották akkoriban a Fradi támadósorának közepét, Varga Zoltán, Albert Flórián, Rákosi Gyula. Sokan biztosan feladták volna, hiszen ez bizony világklasszis trió volt. Rátkai Lászlót azonban nem olyan fából faragták, Ő tudta, hogy a futballban jöhetnek sérülések vagy formahanyatlás, amikor a klasszisoknak is kell a helyettes. Ő vállalta ezt a helyettes szerepet, így játszott 1967. nyaráig 69 mérkőzést zöld-fehér mezben, amelyeken 28 gótot szerzett. Részesen lehetett a máig példátlan európai kupagyőzelemig tartó menetelésnek, az 1965-ös VVK győzelemnek. 1967-ben aztán mégis eligazolt, mert úgy látta, egy korábbi térsérülése nem jött annyira rendbe, hogy a Fradi hasznára tudjon válni, hogy stabilan be tudja magát verekedni a csapatba vagy akár a klasszisok méltó helyettese legyen.

Szombathelyre távozott, ahol hét éven keresztül a helyiek kedvence lett, majd miután szögre akasztotta a futballesukáját, edzőként és vezetőként is bizonyított.

A Fradi azonban mindig a Fradi volt, mindhalálig ott maradt a szívében. A régi játékosársakkal rendre találkozott és beszélgetett, ha hívták nagy örömmel ment a Baráti Kör rendezvényeire. Ezek a beszélgetések sokat jelentettek neki, visszaidézték a fiatalságát, élete alkonyán is érezte a Fradi-család összetartó szeretetét. Mert nemcsak ő szerette a Fradit, a Fradi is szerette őt. Ezért is vagyunk most itt, ha már nem tudjuk személyesen elmondani neki, akkor hálánk jeléül a sírára helyezzük a koszorúnkat, mert neki sem feledjük el, hogy szeretett csapatunkban játszott, annyi örömet szerzett. Nyugodjék békében!

Budapest, 2024. február 29.